

hviler paa en Indbildning og faktisk lægger sig hindrende i Vejen for, at vi kunne faa en Forbedring af vor Retspleje.

I Forbindelse hermed vil jeg spørge den højtærede Justitsminister, om han mulig kunde oplyse, hvorledes det gaar med Straffelovkommissionens Arbejde. Vor Straffelov erkendes af alle for at være i høj Grad forældet og trænge til en Forbedring. Til den Ende blev der nedsat en Kommission, og saa vidt jeg forstod den højtærede Minister i Fjor, var den meget nær ved Afslutningen af sine Arbejder. Det har derfor undret mig, at der nu er gaaet et helt Aar, uden at vi have hørt fra Kommissionen. Hvis den højtærede Minister skulde sidde inde med Oplysninger i saa Henseende, vilde jeg bede ham sige os, om vi snart kunne vente forelagt et nyt Straffelovforslag.

Dernæst vil jeg spørge den højtærede Forsvarsminister, om han ikke finder, det kunde være praktisk at faa den militære Straffelov forandret, og om han ikke finder Anledning til at nedsætte en Kommission til at udarbejde Forslag derom, saa at vi kunde blive fri for disse uhyrlige Straffe, som det ærede Medlem fra Aarhus (Sabroe) ogsaa omtalte i Gaar, mørk Arrest, endda paa indskrænket Kost, og de andre barbariske Straffe, der endnu praktiseres, uagtet man ikke skulde tro, at de kunde praktiseres i vor oplyste Tid, hvor vi endog høre, at vi ere ved at kvæles i Humanisme.

Dernæst har jeg et lille Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister. I Juni 1907 blev der fra Retsbudene indsendt et Andragende om at faa deres Løn og Pensionsforhold ordnede. De fik ogsaa deres Lønningforhold ordnede, men de fik ingen Pension, hvad alle andre Bestillingsmænd i lignende Stillinger, for Eks. Budene i Ministeriet, fik. De mene, at det skete ved en Forglemmelse. Jeg vil benytte Lejligheden til at lægge et godt Ord ind for dem. De føle det som en Uret, at de ikke faa Pension ligesom andre. Det er Folk i meget beskedne Stillinger, som kun med Bekymring kunne se deres Alderdom i Møde. Jeg mener, at det er fuldt berettiget at imødekomme deres Ønske.

Endelig har jeg et lille Spørgsmaal — jeg ved neppe, hvilket Ministerium det vedrører, men jeg tror, det er Ministeriet for offentlige Arbejder. Maaske har Ministeren ikke saa stor Indflydelse derpaa, men jeg vil dog tillade mig at fremdrage Sagen her, hvor der er saa mange Repræsentanter fra Landet til Stede, som sidde i Aamtsraad og Sogneraad og der ville kunne

øve nogen Indflydelse paa Ordningen af denne Sag. Det har ofte ærgret mig, naar jeg, hvad jeg undertiden gør, tager en længere Cykletur ud i Landet, at det er saa vanskeligt at finde omkring, hvis man ikke netop har et udmærket godt Kort. Kommer man til en Korsvej eller et Sted, hvor en Vej drejer af, ved man ikke, hvor den fører hen, man maa idelig og idelig spørge sig for for ikke at udsætte sig for at fare vild. Jeg var i Sommer nede i Slesvig, og jeg blev overrasket over den udmærkede Maade, hvorpaa Sagen var ordnet der. Ved hvert eneste Sted, hvor en Sidevej drejede af, var der en Vejviser, der angav, hvor Vejen førte hen, og hvor mange Kilometer der var til forskellige Steder. I det hele var der en Række vejledende Indskrifter, saa at man kunde finde Vej, uden at man atter og atter behøvede at spørge sig for. Jeg kan ikke tro, at det vilde medføre synderlig store Bekostninger at gennemføre noget lignende her hjemme. Jeg ved ikke, om den højtærede Trafikminister har i sin Magt at gennemføre det, eller det er Aamtsraadene eller Sogneraadene, som skulle tage sig af denne Sag, men jeg vil i alt Fald lægge et godt Ord ind for den hos de Myndigheder, under hvem den sorterer. Cyklen er i den Grad bleven et almindeligt Udflugtsredskab, at umaadelig mange Mennesker vilde være glade for en saadan lille Reform. Hvis vi da have Raad til det, men det er desværre det, vi løbe Panden imod ved enhver Lejlighed, naar der er Tale om Reform, at vi ingen Penge have. Det samme er Tilfældet med Retsreformen. Vi hørte forleden Dag det ærede Medlem fra Hillerød (Dinesen) udtale Ønsket om, at Retsreformen maatte gaa i sin Moder igen, fordi vi ikke havde Raad til at føre den ud i Livet. Formodentlig fordi vi skulle bruge Pengene til Militarismen. Jeg skal ikke uddybe det nærmere, men det er det samme, vi stadig løbe Panden imod, at vi ingen Penge have til Reform, fordi vi skulle bruge dem til Militarismen. Nu er det kommet saa vidt, at vi ikke have Raad til at faa en ordentlig Retspleje, fordi vi skulle bruge alle Pengene til Militærvæsenet.

Wulff: Da jeg bestemte mig til at bede om Ordet, var det for at henlede Opmærksomheden paa visse Punkter i det forelagte Finanslovsforslag, og det er ogsaa dertil, jeg væsentligst skal holde mig. Imidlertid er der faldet enkelte Ytringer fra Ordførerne for det socialdemokratiske og det radikale Parti, som jeg føler mig opfordret til at gøre et Par Modbemærk-